

det, regeringen har aftalt med kommuner og amter, er, at der skal gives høj prioritet til de mest udsatte grupper, og regeringen har tillid til, at kommuner og amter opfylder den aftale, der er indgået med regeringen, og indtil det modsatte er bevist, går jeg derfor ud fra, at man har levet op til det, der er aftalt, nemlig at der er afsat tilstrækkelige ressourcer til, at der kan gøres den ekstra indsats for de mest udsatte grupper, som regeringen har ønsket.

Der er så flere, der har beskæftiget sig med skat, og jeg glæder mig over, at der tilsyneladende er enighed om målet: Vi skal sænke skatten på arbejdsindkomst. Men der er jo mange forskellige bud på, hvordan man når frem til det, og på strategien.

Nu vil jeg gerne prøve at tale helt stilfærdigt om det med skat, selv om man jo godt kan gå hen og blive engageret i et stof, man har været så optaget af i tidens løb – men ro på. Jeg vil bare sige i al stilfærdighed, at jeg altså tror, at for den enkelte dansker er det sådan nogenlunde ret ligegyldigt, om man kommer og tager pengene på den ene måde, på den anden måde eller på den tredje måde. Sådan tror jeg det er for folk i almindelighed. Det, man kigger på, er, hvad man har tilbage i tegnebogen, når skattevæsenet har været der. Derfor vil jeg bare sige, at jeg anerkender da meget, at Det Radikale Venstre har lagt en skatteplan frem og har anvist finansiering. Socialdemokratiet har lagt en skatteplan frem og anvist *noget* finansiering. (*Munterhed*). Jo, ret skal være ret, der er noget finansiering.

Men bliver folk meget glade af, at man sænker skatten på arbejdsindkomst med den ene hånd og så f.eks. forhøjer benzinafgiften kraftigt med den anden, som Det Radikale Venstre har foreslået? De, der skal arbejde, de, der skal køre langt for at komme på arbejde, bliver de meget glade ved at få at vide, at nu sænker vi godt nok skatten på lønnen, men til gengæld tager vi rigtig godt fat, når de skal køre på arbejde? Jeg tror ikke, det stimulerer lysten til at arbejde, i hvert fald stimulerer det ikke lysten til at køre efter et arbejde.

Kl. 21.00

Så er der ejendomsværdiskatten, som jo både De Radikale og Socialdemokratiet har været inde på skal i vejret. Jamen den lønmodtager, som oplever en måske behersket stigning i sin løn, hvordan ser vedkommende på det, hvis nu pludselig ejendomsværdiskatten bliver banket i vejret, fordi ejendomsvurderingen sættes i vejret, sådan at man pludselig skal betale meget

mere ekstra i skat end det, man har fået i lønningsposen? Hvordan ser man på det? Oven i købet en skat, der rammer helt tilfældigt, hvor svage grupper som f.eks. pensionister, der ikke har ret mange penge, kan blive frygtelig hårdt ramt, hvis de pludselig oplever, at ejendomsværdiskatten på deres hus går i vejret?

Jeg appellerer altså til, at vi tænker meget grundigt igennem, hvordan en reel sænkning af skatten på arbejdsindkomst skal finansieres. Og så vil jeg godt understrege, at skattestoppet jo ikke forhindrer den skattereform, der er mest brug for, nemlig at sænke skatten på arbejdsindkomst. Skattestoppet forhindrer kun, at man finansierer det ved at sætte alle mulige andre skatter og afgifter i vejret, men det, der betyder noget, nemlig at få sænket skatten på arbejdsindkomst, er jo ikke spærret af et skattestop. Et skattestop er ikke et stop for at lade skatten falde, det er et stop for at lade den stige.

Jeg vil så sige, at jeg jo har hæftet mig ved interessante udsagn fra både Kristeligt Folkepartis side og De Radikales side om, at man kunne forestille sig en sammenhæng, hvor penge, der kunne hentes på en perspektivrig arbejdsmarkedsreform, jo også kunne bruges til at kigge på, hvordan man kunne finansiere reelle sænkninger af skatten på arbejdsindkomst. Det er jo absolut en tankegang, der har den allerhøjeste interesse for regeringen. Det kvitterer jeg for, og derfor håber jeg, at der i denne folketingssamling kan blive konstruktive drøftelser om en troværdig og realistisk skattestrategi.

Hr. Mogens Lykketoft beskæftigede sig en del med udenrigspolitikken. Må jeg for det første sige til hr. Lykketoft, at det jo ikke er en korrekt beskrivelse af regeringens indsats som formandskab at hævde, at regeringen ikke gør en indsats for at samle EU om en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Det er faktisk lykkedes regeringen på mange områder: Mellemøsten: en fælles linje; Irak: en fælles linje; Johannesburg: en fælles linje på EU's vegne; Den Internationale Straffedomstol: en fælles linje. På område efter område er det faktisk lykkedes regeringen at samle 15 lande om en fælles linje, også i stærkt kontroversielle spørgsmål.

Irak: Der er den fælles linje FN-sporet. EU har til stadighed udtrykt sin støtte til, at Sikkerhedsrådet tager ansvaret for, at dets påbud til Irak efterleves, og EU støtter, at der tages yderligere skridt for at nå dette. Det var, hvad jeg sagde på